

El vot en blanc i l'autocàstig

ANNA MARIA MOIX

PÚBLIC, 18.10.10

Les enquestes estan dominant la vida política tant a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol. A Madrid, ja s'ha vist a què han conduït les enquestes internes del PSOE: a unes primàries que han accentuat el daltabaix mediàtic de Zapatero, a qui, a un any i a mig de les eleccions generals, ja es dóna per perdedor (segons les enquestes, esclar). A Catalunya, a un mes i mig de les autonòmiques, s'està donant per guanyador CiU abans d'haver-se iniciat la campanya, sense que l'electorat tingui ni idea dels programes dels partits participants ni, per descomptat, sense cap tipus de debat.

Els resultats d'aquestes enquestes no poden ser més descoratjadors, ja que apunten a la victòria de la dreta en tots els fronts i, per molt que es digui que són resultats basats en intenció de vot, la seva divulgació en si mateixa té conseqüències: d'una banda, insuflen aires de victòria en els partits avui a l'oposició i enardeixen els seus simpatitzants fins a l'extrem d'induir-los a actes demolidors com l'esbrancada a Zapatero a la desfilada del Dia de la Hispanitat; de l'altra, accentuen el pessimisme – gairebé innat en aquest país– i del votant d'esquerres, que ja clama pel vot en blanc o per l'abstenció. Els simpatitzants –i fins i tot militants– de l'esquerra semblen estar d'acord, quan un presta orelles, que un govern de la dreta sortit de les eleccions generals del 2012 i, abans, en les autonòmiques catalanes, ja imminents, significaria un retrocés polític. No obstant això, coquetegen amb la idea de l'abstenció com si es tractés d'un sublim ideal àcrata alimentat en plena adolescència.

No deixa de ser curiós, i contradictori, tenint en compte que l'abstenció, en les generals, significaria afavorir l'arribada al poder del PP. La irritació, l'enuig, la rebequeria, les ànsies de revenja del votant d'esquerra davant de la massacre dels avenços socials aconseguits en els últims anys, resulta més que comprensible. Però, per manifestar la ràbia, el descontentament, el desacord, hi ha l'ús –i si és necessari l'abús– del carrer, de les vagues, del crit, de les associacions, de les plataformes. El vot –el no vot de l'esquerra– té repercussions catastròfiques. Qui més qui menys, l'electorat d'esquerres anem avui pel món amb la pell de l'ànima irritada i a punt de clivellar-se'ns per les mesures econòmiques que el govern s'ha vist obligat a adoptar pressionat per una Europa governada majoritàriament per la dreta i lliurada al neofeixisme econòmic. Però no oblidem que, cada vegada que el votant ha volgut castigar a les urnes un govern d'esquerres, hem patit la pujada al poder d'una dreta que no ha fet sinó empitjorar, i enlletgir, la vida democràtica nacional. Aquí i en altres països.

A França, per exemple, en les eleccions generals del 2002, quan s'enfrontaven Chirac i Jospin, l'abstenció de vot per part dels electors d'esquerra com a càstig al partit socialista francès, en la primera ronda va suposar tal desfeta per als socialistes que Jospin no va passar a la segona volta, i van quedar enfrontats Chirac i Le Pen en la segona, la qual cosa va obligar els abstencionistes a tornar a les urnes, i aquesta vegada en massa, per evitar una victòria del candidat ultradretà. Perquè, pensem el que pensem en moments d'innegable gravetat econòmica i social, no és igual que les regnes de la situació estiguin a les mans d'un govern d'esquerra o de dretes.

Ara, el govern de Zapatero –i per injusta regla de tres el PSC– carrega amb totes les culpes d’una crisi econòmica global i amb el no sempre bon encert amb què el president i el seu entorn l’han afrontat mediàticament. Una malaptesa que, dissortadament, passarà factura als socialistes catalans. No obstant això, l’abstenció dels votants d’esquerra, el 28 de novembre, suposaria una malaptesa major, i d’abast més llarg. No significaria un càstig al tripartit, ni únicament una victòria de CiU, sinó un reforç descomunal al PP i a la dreta europea, cada dia més ultraconservadora i racista. Al cap i a la fi, si el vot d’esqueres a les eleccions al Parlament Europeu hagués estat més abundant a l’Estat espanyol, les actuals pressions econòmiques i antisocials dels governs europeus no tindrien ara tanta força perquè la dreta parlamentària seria menys nombrosa. Com menys votem els electors d’esqueres, més celebrants tindran els *tea partys* a Madrid, a París, a Vic i a cada racó del món occidental.